

33. zsoltár

Örüljete az ÚRnak, ti, igazak! Az igaz emberekhez illik a dicséret. Adjatok hálat az ÚRnak citeraszóval, tízhúrú lanttal zengjete neki! Énekeljete neki új éneket, szépen zengjenek hangszereite! Mert az ÚR ígéje igaz, mindent hűségesen cselekszik. Szereti az igaz ítélete, az ÚR szeretetével tele van a föld. ...Lelkünk az URat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk. Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk. Maradjon velünk, URam, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!

Mt 11,16-30

Odament hozzá valaki, és ezt kérdezte: Mester, mi jót tegeyek, hogy örök életet nyerjek? Ő pedig azt felelte neki: Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat! Az megkérdezte: Melyeket? Jézus így felelt: Ezeket: „Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, tiszteld apádat és anyádat”, és „szerezd felebarátodat, mint magadat!” Az ifjú erre ezt mondta: Ezt mind megtartottam, mi fogyatkozás van még bennem? Jézus így válaszolt neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyondodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem! Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.

Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: Bizony mondom nektek, hogy gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába. Ismét mondom nektek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni. Amikor meghallották ezt a tanítványok, nagyon megdöbbenek, és így szóltak: Akkor kicsoda üdvözülhet? Jézus rájuk tekintett, és ezt mondta nekik: Embereknek ez lehetetlen, de Istennek minden lehetséges.

Ekkor megszólalt Péter, és ezt kérdezte: Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, hát velünk mi lesz? Jézus erre ezt mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy ti, akik követtek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének trónszékébe, ti is tizenkét trónszékbe ültök, és ítéletek tartotok Izráel tizenkét törzse felett. És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevemért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet. De sok elsőből lesz utolsó, és utolsóból első.

„Valami van, de nem az igazi!” – ezzel a panasszal fordul a gazdag ifjúként ismert evangéliumi szereplő Jézushoz. Sok mindent megcsináltam már az életemben, mindezidáig hűségesen, de úgy érzem, hogy valami még mindig hiányzik. Mi az? Facebook kerékpárszerelő fórumán szoktam olvasni, amikor valaki beír, segítséget kérve egy problémával, amire már sok mindent kipróbált: cserélt hajtóművet, láncot, racsnit, monoblokkot, mégis valami recseg... mi lehet az oka? S erre többen visszaírnak – ki lehet találni, ha otthon vagy a magyar fórumokon, hogy mit: „Ezt a bringát úgy dobd ki ahogy van, nem érdemes vele vesződni” vagy „ha ennyire nem értesz hozzá, vidd szerelőhöz” Látszólag valahogy így jár ez az ifjú is: Kért egy kis segítséget, és Jézus kidobtná vele az egész életét...

Hogy jön ez egy szalagavatóhoz? És miről is szól valójában az, amit Jézus mond?

A szalagavató, valami olyasmiről szól, hogy már majdnem kész vagyok, már a verseny finisébe érkezettek, most már csak az utolsó sprintet kell megfutni a középiskola befejezése, az érettségi vizsga előtt, s ezt ünnepeljük. Elérkezett a felnőtté válásra (lásd érettségi vizsga) való ünnepélyes felkészülés szakasza. Ilyenkor az ősi kultúrák ifjait általában elkülönítették, elmentek az erdőbe, sivatagba, vagy egy külön sátorba, kunyhóba zárkoztak el, míg eljött a felnőtté avatás ideje. Addig pedig kereshették magukban, böjtölésben, megtisztulásban, hogy mi az, amire még szükségük van a teljessé – azaz felnőtté – váláshoz. ... *mi fogyatkozás van még bennem?* Az érettségire, mint felnőtté avatásra való felkészülésnek is fontos kérdése ez, bár már jóval kevésbé van köze a valós élethez, hiszen itt inkább az iskolai tudással kapcsolatban vetődik fel: Mit kell még megtanulnom?

Közben viszont ahogy kifelé lépkedtek a középiskolás létetekből, azal is számot kell vetnetek: Mennyire halad az életem a felé az élet felé, amit felnőttként válva élni akarok? *mi fogyatkozás van még bennem?* Van-e, amiben azt érzem, hogy bár valami van, de az még nem az igazi?

Jézus válasza ennek az ifjúnak kimondottan sokkoló. Mintha nem a legjobb napján kérdezte volna erről meg Jézust. Hiszen először – úgy tűnik – le akarja rázni, hiszen az első válasza inkább ilyen lekoptató szövegnek látszik: *Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat! Az megkérdezte: Melyeket? Jézus így felelt: Ezeket: „Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, tiszteld apádat és anyádat”, és*

„szeresd felebarátodat, mint magadat!“. De ez az ifjú ennél már komolyabban gondolja ezt a kérdést. S ekkor adja Jézus neki ezt a választ: *Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonedat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem!* Általában elakad az agyunk ott, hogy ossza szét minden vagyonát. Ez annyira durva követelménynek tűnik, hogy lefagyunk tőle. Pedig nem ez az igazi lényege. A lényege sem kevésbé sokkoló, de talán kevésbé félreérthető: **Ne dolgokat, időket adj Istennek, hanem egész magadat.** „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.”

A kérdést, tehát, amit az ifjú föltett, így is megfogalmazhatjuk: Mi tart vissza attól, hogy teljes valódat add át Istennek?

Lehet, hogy pont az, ami ezzel az ifjúval történt. Hiszen pont most kezdhetem igazán élni az életem, s mondjak le róla? Egyáltalán mit jelent az, hogy adjam magam Istennek?

Olyan ez, mint a geocentrikus világmép. Annak idején úgy gondolták, hogy nem lehet másként elképzelni egy olyan világot, amit Isten az embernek teremtett, mint hogy minden a föld körül kering. Ugyanígy van a gyermek és a kamasz is: úgy gondolja, hogy a dolgok körülötte forognak. Ha rossz történik vele (pl. pattanás egy randi előtt), az kozmikus katasztrófa, ha jó, akkor az (minimum!) nemzeti ünnep.

Aztán rájöttünk, hogy ez a világegyetem sokkal nagyobb és komplexebb, valamint, hogy nem a Föld a középpontja. És ettől csak még nagyobb csodálattal tekinthetünk rá, belenézve végtelen gazdagságába és nagyságába. A felnőtté váló ember is – ha lelkében is gyarapszik – eljut odáig, hogy nem saját maga, hanem egy másik (a társa), majd több másik ember (a családja) körül kezd el keringeni az élete, s ettől nem kevesebbé válik, hanem sokkal inkább többé. Persze olyan is van, aki inkább egyre jobban belezuhan a saját tömegvonzásába és emberi feketé lyukká válik.

Kövess engem! – Ez az igazi lényege annak, amit Jézus mond. Nem a vagyon szétoztása a lényeg, hanem hogy tudjak kilépni a saját tömegvonzásomból. Tudjak odafordulni Krisztus felé, és általa a többi ember felé.

Milyen a nagybetűs élet Jézus szerint (hiszen az ifjú végső soron erről kérdezi)? Olyan élet, ami a másikkért, a másoknak oda tudja adni magát.

Nemsokára bemutatjátok azokat a táncaikat, amikre sok-sok órát készültetek közösen. Miért? Mire kellett ez a sok gyakorlás? Miért nem áll ki mindenki egyenként és ugrabugrál a saját érzésére hallgatva?

Miért kell együtt mozdulnod a partnereddel, és az egész osztály többi táncosával? Mert az élet pont erről szól: Együtt mozdulunk, egymásra figyelve, és ez lehet egy örömteli felszabadult mozgás, de bizony sok-sok gyakorlást kell beletenni. Magadat, az idődet, a figyelmedet kell beletenni. És a legszebb tánc úgy szület, ha hallom a zenét, és ismerem a koreográfiát. Isten zenéjét, és Szentlelkének koreográfiáját.

Bele mered-e adni teljes magadat a táncodba, az életed táncába, amihez Isten írta a zenét és a koreográfiát? Bele mered-e adni teljes magadat a krisztuskövetésbe?